

Arrest

nr. 187 883 van 1 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit, bent u van Albanese etniciteit en bent u afkomstig uit Myselim, Shkodër, Albanië. U woonde met uw ouders, zus D. (...) en broer D'. (...) in hetzelfde huis als uw oom aan vaderskant R. (...), zijn echtgenote B. (...) en hun kinderen R'. (...) en E. (...). Nadat uw ouders overleden, in 2003, bleven u en uw broer en zus in het huis wonen, u werd verder opgevoed door uw oom. In 2014 behaalde u uw diploma middelbaar onderwijs in Postribë. In december 2014 huwde uw zus en ging ze bij haar echtgenoot in Kullaj, Shkodër wonen. In augustus 2015 werd u verloofd met F. U. (...). Na uw verloving zei uw oom dat hij niet meer voor u wilde zorgen. Hij zei dat u naar uw verloofde in Duitsland moest gaan, en op 7 december 2015 vertrok u uit Albanië om uw verloofde te vervoegen. U reisde per bus naar Griekenland en vloog op 12 december 2015 naar

Duitsland. In Duitsland vroeg u, net als uw verloofde, asiel aan. Uw asielaanvraag werd geweigerd, u diende geen beroep in. In juni 2016 belde uw broer u en vertelde u dat hij door uw oom was buitengezet en hij naar u zou komen. Uw oom heeft u alle drie buiten gezet omdat hij u niet de helft van het huis wil afstaan, waar u wettelijk recht op heeft. Op 21 juli 2016 verliet u Duitsland en reisde naar België, waar u op 26 juli 2016, samen met uw verloofde en minderjarige broer, asiel aanvraag. U kan niet terugkeren naar Albanië omdat u niet weet waar u zou moeten leven, en omdat uw verloofde problemen heeft in Albanië. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw schooldiploma neer en een verklaring van de notaris dat u bent verloofd met F. U. (...). Uw paspoort bent u in België verloren.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Vooreerst stelde u dat u niet naar Albanië kan terugkeren omdat u niet weet waar u zou moeten leven (CGVS, p. 11). Uw oom heeft u – en uw broer en zus – buiten gezet, en hij wil u niet de helft van de familiewoning afstaan waar u wettelijk recht op heeft (CGVS, p. 11). Hierbij dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen met uw nonkel louter van intrafamiliale aard zijn en bovendien onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u steeds een goeie relatie heeft gehad met uw nonkel en hij u, na uw verlovingslouter heeft gevraagd om zijn woning te verlaten (CGVS, p. 9). Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich, bij een terugkeer naar Albanië, in de toekomst niet elders in Albanië zelfstandig zou kunnen vestigen. U verklaarde dat u niet elders kan leven omdat dat economisch moeilijk zou zijn, omdat er geen werk is (CGVS, p. 11, 12). In dit kader dient te worden opgemerkt dat u beschikt over een middelbare schooldiploma (CGVS, p. 6) en dat uit de verklaringen van uw broer – en de opmerkingen van uw advocaat – blijkt dat u, in tegenstelling tot wat u beweerde (CGVS, p. 6, 12), wel degelijk heeft gewerkt in Albanië (CGVS broer, p. 5-6, CGVS verloofde, p. 21). Er kan dan ook niet zonder meer worden gesteld dat u in Albanië geen werk zou kunnen vinden. U heeft voorts nooit met uw verloofde gesproken om bij zijn familie te gaan wonen, maar u denkt dat dat niet zou kunnen omdat ze hun eigen zorgen hebben (CGVS, p. 12). Er dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde elementen problemen van louter socio-economische en persoonlijke aard zijn, die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Daarenboven heeft u –eventueel met behulp van uw broer - nooit stappen ondernomen om uw deel van de woning op te eisen, omdat mensen daar commentaar op zouden hebben (CGVS, p. 11). Dit argument is echter van louter persoonlijke aard. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat, indien u in het kader hiervan daadwerkelijk problemen zou kennen met uw oom, zijn kinderen en/of andere dorpelingen, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de asielzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er

niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan slechts worden geconcludeerd dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor het overige beroept u zich op de problemen die uw verloofde heeft. In dit kader dient te worden opgemerkt dat in hoofde van uw verloofde eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen, die als volgt luidt:

"Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Vooreerst wordt gesteld dat uw gedrag onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. U verliet Albanië voor het eerst omwille van uw politieke problemen in 2000. U vroeg er echter geen asiel aan, volgens uw verklaringen omdat u niet wist wat asiel was (CGVS, p. 15-16). Vervolgens vroeg u in Engeland wel asiel aan, maar op basis van een ongeloofwaardig verhaal (CGVS, p. 4, 11). Dit deed u naar eigen zeggen omdat u jong was en vertelde wat anderen u zeiden (CGVS, p. 4). Aangezien u ten tijde van uw asielaanvraag in Engeland vijftientig jaar oud was, kan dit echter geenszins als afdoende verklaring gelden voor het feit dat u uw asielaanvraag niet correct kon motiveren. Vervolgens keerde u terug naar Albanië om na enkele maanden opnieuw naar Griekenland te reizen (CGVS, p. 3). U verbleef vijf jaar in Griekenland maar vroeg er wederom geen asiel aan. Uw verklaring dat u andere zorgen had, dat u onderdak en werk moest vinden (CGVS, p. 16), is absoluut niet afdoende. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade meent te lopen, kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. Dat u pas voor het eerst asiel aanvraag zeven jaar na uw vertrek uit Albanië en voor de tweede keer vijftien jaar na uw vertrek uit Albanië, is dan ook een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geenszins heeft kunnen aantonen dat u daadwerkelijk een sympathisant bent van de democratische partij en dat uw grootvader in 1946 een dermate belangrijke rol speelde bij anticommunistische protesten dat uw familie daar zeventig jaar later nog steeds de gevolgen van draagt. Wat uw grootvader betreft, verklaarde u dat hij stichter was van een organisatie tegen het communisme (CGVS, p. 7-8, 13), dat hij organisator was van een anticommunistische protestactie op 9 september 1946 (CGVS, p. 20-21). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in de nasleep van de protestacties in Postribe op 9 september 1946 vele burgers werden geëxecuteerd of werden opgesloten en families naar kampen werden gestuurd. Dat uw grootvader slechts twee jaar in de gevangenis moest doorbrengen, en dit omdat er twee ongebruikte wapens waren gevonden in zijn woning (CGVS, p. 20), doet ernstige twijfel ontstaan over het belang van de rol die hij daadwerkelijk had bij deze protesten. Overigens blijkt uit de informatie eveneens dat de jaarlijkse herdenking van de feiten van 9 september 1946 een publiek evenement is, waaraan in het verleden president Nishani, premier Berisha en partijleider Basha aan hebben deelgenomen. Dat u op de hoogte bent van het bestaan van deze herdenking kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een bewijs dat u er zelf bij was betrokken. Wat uzelf betreft verklaarde u geen lid te zijn van de democratische partij (CGVS, p. 8), maar zette u zich elke keer in wanneer u in Albanië was (CGVS, p. 8). U gaf logistieke steun bij ontmoetingen in Postribe (CGVS, p. 8), u nam deel aan een viering in Tirana na uw terugkeer uit Engeland (CGVS, p. 9) en woonde in Shkodër twee of drie keer een viering bij op 2 april (CGVS, p. 9). Er dient echter te worden opgemerkt dat u zeer vaag blijft over deze activiteiten en er zich bijzonder weinig over herinnert (CGVS, p. 9). Zo kon u zich niet herinneren wanneer het evenement waaraan u in Tirana had deelgenomen plaatsgevonden had. U dacht dat het mogelijks in 2009 was maar u kon het ook niet met zekerheid zeggen. Gevraagd naar de reden van de bijeenkomst dacht u dat het voor het 25 jarig bestaan was maar voegde er direct aan toe dat u niet zodanig veel begrip hebt voor het politieke dat u er zich officieel mee bezig houdt. Ook over de bijeenkomsten op 2 april waaraan u zou hebben deelgenomen bleef u bijzonder vaag. U verklaarde er weliswaar 2 à 3 keer heen geweest te zijn maar wist wederom niet welke jaren. Op de vraag of u nog

aan andere evenementen in Shkodër had deelgenomen verklaarde u louter dat u zich er geen meer kon herinneren (CGVS p.9). Voorts verklaarde u dat uw broer lid was van de partij maar kon u geenszins zeggen of hij een bepaalde functie had bij de partij (CGVS p. 9). Gelet op deze bijzonder vage verklaringen werd u gevraagd enig bewijs neer te leggen van uw activiteiten voor de partij, zoals bv. foto's van uw deelname (CGVS, p. 21). U verklaarde dat u thuis misschien wel foto's had en u mogelijks aan de gemeente wel een bewijs kon krijgen dat u had deelgenomen aan deze evenementen. Op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal kreeg u een week de tijd om bijkomende bewijsstukken neer te leggen (CGVS, p. 21).

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u dergelijke bewijsstukken vooralsnog niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u sympathisant zou van de democratische partij en dat u – en uw hele familie – wordt vervolgd omwille van uw banden met de democratische partij en de politieke activiteiten van uw grootvader.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u bij eventuele problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft voor uw problemen nooit de bescherming gevraagd van de politie (CGVS, p. 17). U verklaarde dat u niet dacht dat ze u zouden helpen, omdat u eerder problemen met hen had (CGVS, p. 18). Dat de politie u in 2009 een keer tegenhield voor een identiteitscontrole (CGVS, p. 10) en uw broers werden geïnterviewd als er een diefstal werd gepleegd, wil echter geenszins zeggen dat zij u niet zouden helpen in het geval dat u problemen zou hebben met medeburgers. Bovendien waren uw verklaringen hieromtrent vrij warrig. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de politie bij jullie thuis kwam, zij de personen die ze vonden meenamen naar het politiekantoor, waar ze mishandeld, geslagen en geschopt werden (CGVS p. 10). Gevraagd of u dit soort mishandelingen ooit zelf had meegemaakt verklaarde u plots dat u nooit gezegd heeft dat ze geslagen en geschopt werden (CGVS p. 11) om direct daarna opnieuw te verklaren dat uw broers, toen ze werden meegenomen naar de politie, ze ginder geslagen en geschopt werden (CGVS p. 11). Hoe dan ook heeft u nagelaten het door u verklaarde wangedrag van de politie aan te klagen (CGVS, p. 18) temeer daar - indien u meent dat de reden van het wangedrag te wijten was aan jullie band met de Democratische Partij – diezelfde partij van 2005 tot 2013 aan de macht was in Albanië. Uw verklaringen zijn dan ook onafdoende ter verantwoording van uw nalatigheid. Het is bovendien precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Er dient in dit kader verwezen te worden naar de informatie die het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. Om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de asielzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196).

Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan slechts worden geconcludeerd dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen. De verklaring van de notaris bevestigt slechts uw verloving met S. H. (...), waaraan hier niet wordt getwijfeld."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen. Uw schooldiploma toont aan dat u uw middelbaar onderwijs succesvol heeft afgerond, waaraan hier niet wordt getwijfeld. Uw verloving met F. U. (...) staat hier evenmin ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner, F. U., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 198 637. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich desbetreffend in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar partner tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 29 november 2016.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 187 882 van 1 juni 2017 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan F. U.. Het arrest genomen in hoofde van de partner van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit, bent u van Albanese etniciteit en bent u afkomstig uit Mes, Postribe, Albanië. Tot het jaar 2000 woonde u steeds in Mes, waarna u naar Griekenland verhuisde. U verbleef tot 2007 in Griekenland en trok vervolgens naar Engeland, waar u asiel aanvraag. In Engeland werd uw asielaanvraag geweigerd, waarna u in juli of augustus 2009 terugkeerde naar Albanië. In januari 2010 ging u weer naar Griekenland, waar u illegaal verbleef tot juni 2015. Toen keerde u terug naar Albanië, waar u zich verloofde met S. H. (...) (O.V. (...)). Vervolgens ging u op 13 augustus 2015 weer naar Griekenland, waarna u op 21 augustus doorreisde naar Duitsland om er asiel aan te vragen. Uw verloofde vervoegde u in Duitsland. Uw asielaanvraag werd geweigerd en u reisde op 21 juli naar België, waar u op 26 juli 2016 met uw verloofde en haar minderjarige broer D. H. (...) asiel aanvraag. U verliet Albanië omdat u in uw dorp steeds werd lastiggevallen omdat uw familie beschouwd wordt als sympathisanten van de democratische partij. Uw grootvader was in 1946 leider van een anticomunistische beweging en sindsdien kent uw familie veel problemen. Ook u bent sympathisant van de democratische partij. Uw activiteiten voor de partij bestaan uit het af en toe deelnemen aan bijeenkomsten en herdenkingen. Tevens gaf u logistieke steun. De laatste keer dat u in Albanië was, in juli 2015, kwamen uw belagers binnen in een café waar een verlovingsfeest bezig was van uw neef, om u te bedreigen. Ter staving van uw asielrelaas legde u een verklaring neer van de notaris dat u bent verloofd met S. H. (...). Uw paspoort bent u in België

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Vooreerst wordt gesteld dat uw gedrag onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. U verliet Albanië voor het eerst omwille van uw politieke problemen in 2000. U vroeg er echter geen asiel aan, volgens uw verklaringen omdat u niet wist wat asiel was (CGVS, p. 15-16). Vervolgens vroeg u in Engeland wel asiel aan, maar op basis van een ongeloofwaardig verhaal (CGVS, p. 4, 11). Dit deed u naar eigen zeggen omdat u jong was en vertelde wat anderen u zeiden (CGVS, p. 4). Aangezien u ten tijde van uw asielaanvraag in Engeland vijftienvijf jaar oud was, kan dit echter geenszins als afdoende verklaring gelden voor het feit dat u uw asielaanvraag niet correct kon motiveren. Vervolgens keerde u terug naar Albanië om na enkele maanden opnieuw naar Griekenland te reizen (CGVS, p. 3). U verbleef vijf jaar in Griekenland maar vroeg er wederom geen asiel aan. Uw verklaring dat u andere zorgen had, dat u onderdak en werk moest vinden (CGVS, p. 16), is absoluut niet afdoende. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade meent te lopen, kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. Dat u pas voor het eerst asiel aanvraag zeven jaar na uw vertrek uit Albanië en voor de tweede keer vijftien jaar na uw vertrek uit Albanië, is dan ook een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geenszins heeft kunnen aantonen dat u daadwerkelijk een sympathisant bent van de democratische partij en dat uw grootvader in 1946 een dermate belangrijke rol speelde bij anticommunistische protesten dat uw familie daar zeventig jaar later nog steeds de gevolgen van draagt. Wat uw grootvader betreft, verklaarde u dat hij stichter was van een organisatie tegen het communisme (CGVS, p. 7-8, 13), dat hij organisator was van een anticommunistische protestactie op 9 september 1946 (CGVS, p. 20-21). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in de nasleep van de protestacties in Postribe op 9 september 1946 vele burgers werden geëxecuteerd of werden opgesloten en families naar kampen werden gestuurd. Dat uw grootvader slechts twee jaar in de gevangenis moest doorbrengen, en dit omdat er twee ongebruikte wapens waren gevonden in zijn woning (CGVS, p. 20), doet ernstige twijfel ontstaan over het belang van de rol die hij daadwerkelijk had bij deze protesten. Overigens blijkt uit de informatie eveneens dat de jaarlijkse herdenking van de feiten van 9 september 1946 een publiek evenement is, waaraan in het verleden president Nishani, premier Berisha en partijleider Basha aan hebben deelgenomen. Dat u op de hoogte bent van het bestaan van deze herdenking kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een bewijs dat u er zelf bij was betrokken. Wat uzelf betreft verklaarde u geen lid te zijn van de democratische partij (CGVS, p. 8), maar zette u zich elke keer in wanneer u in Albanië was (CGVS, p. 8). U gaf logistieke steun bij ontmoetingen in Postribe (CGVS, p. 8), u nam deel aan een viering in Tirana na uw terugkeer uit Engeland (CGVS, p. 9) en woonde in Shkodër twee of drie keer een viering bij op 2 april (CGVS, p. 9). Er dient echter te worden opgemerkt dat u zeer vaag blijft over deze activiteiten en er zich bijzonder weinig over herinnert (CGVS, p. 9). Zo kon u zich niet herinneren wanneer het evenement waaraan u in Tirana had deelgenomen plaatsgevonden had. U dacht dat het mogelijks in 2009 was maar u kon het ook niet met zekerheid zeggen. Gevraagd naar de reden van de bijeenkomst dacht u dat het voor het 25 jarig bestaan was maar voegde er direct aan toe dat u niet zodanig veel begrip hebt voor het politieke dat u er zich officieel mee bezig houdt. Ook over de bijeenkomsten op 2 april waaraan u zou hebben deelgenomen bleef u bijzonder vaag. U verklaarde er weliswaar 2 à 3 keer heen geweest te zijn maar wist wederom niet welke jaren. Op de vraag of u nog aan andere evenementen in Shkodër had deelgenomen verklaarde u louter dat u zich er geen meer kon herinneren (CGVS p.9). Voorts verklaarde u dat uw broer lid was van de partij maar kon u geenszins zeggen of hij een bepaalde functie had bij de partij (CGVS p. 9). Gelet op deze bijzonder vage verklaringen werd u gevraagd enig bewijs neer te leggen van uw activiteiten voor de partij, zoals bv. foto's van uw deelname (CGVS, p. 21). U verklaarde dat u thuis misschien wel foto's had en u mogelijks aan de gemeente wel een bewijs kon krijgen dat u had deelgenomen aan deze evenementen. Op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal kreeg u een week de tijd om bijkomende bewijsstukken neer te leggen (CGVS, p. 21).

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u dergelijke bewijsstukken vooralsnog niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u sympathisant zou van de democratische

partij en dat u – en uw hele familie – wordt vervolgd omwille van uw banden met de democratische partij en de politieke activiteiten van uw grootvader.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u bij eventuele problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft voor uw problemen nooit de bescherming gevraagd van de politie (CGVS, p. 17). U verklaarde dat u niet dacht dat ze u zouden helpen, omdat u eerder problemen met hen had (CGVS, p. 18). Dat de politie u in 2009 een keer tegenhield voor een identiteitscontrole (CGVS, p. 10) en uw broers werden geïnterviewd als er een diefstal werd gepleegd, wil echter geenszins zeggen dat zij u niet zouden helpen in het geval dat u problemen zou hebben met medeburgers. Bovendien waren uw verklaringen hieromtrent vrij warrig. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de politie bij jullie thuis kwam, zij de personen die ze vonden meenam naar het politiekantoor, waar ze mishandeld, geslagen en geschopt werden (CGVS p. 10). Gevraagd of u dit soort mishandelingen ooit zelf had meegemaakt verklaarde u plots dat u nooit gezegd heeft dat ze geslagen en geschopt werden (CGVS p. 11) om direct daarna opnieuw te verklaren dat uw broers, toen ze werden meegenomen naar de politie, ze minder geslagen en geschopt werden (CGVS p. 11). Hoe dan ook heeft u nagelaten het door u verklaarde wangedrag van de politie aan te klagen (CGVS, p. 18) temeer daar - indien u meent dat de reden van het wangedrag te wijten was aan jullie band met de Democratische Partij – diezelfde partij van 2005 tot 2013 aan de macht was in Albanië. Uw verklaringen zijn dan ook onafdoende ter verantwoording van uw nalatigheid. Het is bovendien precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Er dient in dit kader verwezen te worden naar de informatie die het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politiebureaus en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. Om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politiebureaus en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de asielzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan slechts worden geconcludeerd dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen. De verklaring van de notaris bevestigt slechts uw verlovings met S. H. (...), waaraan hier niet wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, “49/2 en volgende”, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad bemerkt vooreerst dat door verwerende partij uitgebreid gemotiveerd wordt dat verschillende vaststellingen ertoe leiden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij dat zij sympathisant zou zijn van de democratische partij en dat zij – en haar hele familie – wordt vervolgd omwille van haar banden met de democratische partij en de politieke activiteiten van haar grootvader. In het bijzonder werd vastgesteld dat het gedrag van verzoekende partij

onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en dat verzoekende partij verder niet heeft kunnen aantonen dat zij daadwerkelijk een sympathisant is van de democratische partij en dat haar grootvader in 1946 een dermate belangrijke rol speelde bij de anticommunistische protesten dat haar familie daar zeventig jaar later nog steeds de gevolgen van draagt, gelet op haar geenszins overtuigende verklaringen dienaangaande en de vaststelling dat verzoekende partij evenmin enig bewijs kan neerleggen van haar activiteiten voor de partij. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om in concreto ook maar één van voormelde vaststellingen te weerleggen. Verzoekende partij beperkt zich ertoe te stellen dat haar verklaringen hierover plausibel, coherent en consistent zijn en dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij volstaat evenwel niet om de verschillende motieven, die geleid hebben tot het voormeld besluit, in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. De desbetreffende vaststellingen door verwerende partij aangaande wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, waaronder ook de houding en het gebrek aan bewijs, verhinderen dan ook terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.5. Verder stelt de Raad vast dat de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij eventuele problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten “volledigheidshalve” werd opgenomen in de bestreden beslissing zodat de kritiek op desbetreffende overweging tegen een overtollig motief gericht is. Het eventueel gegrond bevinden van deze kritiek zou dan ook niet kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij heeft aldus geen belang bij het aanvoeren ervan. Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij dat zij sympathisant zou zijn van de democratische partij en dat zij – en haar hele familie – wordt vervolgd omwille van haar banden met de democratische partij en de politieke activiteiten van haar grootvader, waardoor enige bescherming desbetreffend dan ook niet aan de orde is.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een document bijbrengt dat haar bewering dat zij in Albanië politiek vervolgd wordt zou staven (bijlage 3), is de Raad van oordeel dat dit attest van de Vereniging voor politiek vervolgd van Albanië geenszins volstaat om de door verzoekende partij voorgehouden problemen omwille van haar beweerde banden met de democratische partij en de politieke activiteiten van haar grootvader aan te tonen. Vooreerst dient te worden bemerkt dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. De bewijswaarde van het stuk wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat het niet is gedateerd en dat uit de inhoud ervan blijkt dat het werd opgesteld op vraag van verzoekende partij. Voorts stelt het slechts op zeer bondige wijze dat verzoekende partij politiek vervolgd is geweest, dat zij activist was en aanwezig was tijdens de herdenking en opstand te Postribes op 9 september 2009. Bovendien acht de Raad het opvallend dat verzoekende partij er wel in slaagt om dit document uit Albanië te laten overkomen, doch er tot op heden niet in slaagt om enig overtuigend bewijs neer te leggen van haar activiteiten voor de democratische partij. De eerder gedane vaststelling dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen omwille van haar beweerde banden met de democratische partij en de politieke activiteiten van haar grootvader blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit

het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.“

Aangaande de motivering van verwerende partij betreffende de persoonlijke toestand van verzoekende partij, namelijk dat zij niet naar Albanië kan terugkeren omdat zij niet weet waar zij zou moeten leven daar haar oom haar – en haar broer en zus – buiten gezet heeft en haar niet de helft van de familiewoning wil afstaan waar zij wettelijk recht op heeft, verwijst verzoekende partij naar dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar minderjarige broer, D. H., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 198 627, tegen de in zijnen hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 29 november 2016. Het beroep van haar broer werd evenwel bij arrest nr. 187 881 van 1 juni 2017 verworpen daar door de Raad werd geoordeeld dat het door haar broer ingediende beroep onontvankelijk was, gelet op het ontbreken van een actueel belang. Het arrest genomen in hoofde van de minderjarige broer van verzoekende partij luidt als volgt:

“De Raad stelt vast dat verwerende partij per aanvullende nota d.d. 20 april 2017 informatie van IOM bijbrengt waaruit blijkt dat verzoekende partij op 6 februari 2017 vrijwillig is teruggekeerd naar haar land van herkomst (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

Ter terechtzitting werd aan de raadsman van de verzoekende partij gevraagd of hij het actueel karakter van het belang bij huidig beroep kan toelichten ondanks het vrijwillige vertrek. De raadsman van de verzoekende partij stelt geen nieuws te hebben van zijn cliënt en zich ter zake te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van een actueel belang, onontvankelijk.“

Waar in het verzoekschrift van verzoekende partij verwezen wordt naar informatie aangaande het fenomeen van huiselijk geweld in Albanië en de beschermingsmogelijkheden in Albanië desbetreffend, bemerkt de Raad dat nergens uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij en/of haar broer ooit het slachtoffer zijn geweest van huiselijk geweld vanwege haar oom, zoals zij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift. Verzoekende partij stelde dat de relatie met haar oom altijd al goed is geweest, totdat deze haar vroeg zijn woning te verlaten (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/11/2016, p. 9). Haar oom vroeg haar slechts het huis te verlaten omdat hij haar niet langer kon onderhouden, hij tevens eigen kinderen had die ook gingen trouwen en zij terecht kon bij “haar man”. Nergens uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat hierbij enig geweld gebruikt zou zijn. Haar broer gaf eveneens aan dat hij steeds een goede verstandhouding had met zijn oom en dat zijn oom hem louter heeft gevraagd om op eigen benen te staan. Naast het feit dat hij zijn leven bij zijn oom niet eenvoudig vond omdat hij veel moest werken en hij hierdoor niet vaak naar school kon gaan, zou hij nooit concrete problemen hebben gekend met zijn oom (administratief dossier, stuk 13, map landeninformatie, deel 25, gehoorverslag CGVS D. H. d.d. 16/11/2016, p. 8-9). Evenmin worden door verzoekende partij concrete elementen aangebracht die erop wijzen dat zij bij terugkeer naar Albanië ernstige problemen zal kennen met haar oom. Daar nergens uit blijkt dat verzoekende partij ooit het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en zij evenmin *in concreto* aantoont dat zij hiertoe het risico

loopt bij terugkeer naar Albanië, is haar verwijzing naar verschillende rapporten aangaande het fenomeen van huiselijk geweld in Albanië en de beschermingsmogelijkheden in Albanië desbetreffend geenszins dienstig.

De Raad is van oordeel dat door verwerende partij terecht werd besloten dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen omtrent haar persoonlijke toestand, namelijk dat zij niet naar Albanië kan terugkeren omdat zij niet weet waar zij zou moeten leven daar haar oom haar – en haar broer en zus – buiten gezet heeft en haar niet de helft van de familiewoning wil afstaan waar zij wettelijk recht op heeft, problemen van louter socio-economische en persoonlijke aard zijn, die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging en dat verzoekende partij evenmin aannemelijk maakte dat haar problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Tevens werd er door verwerende partij nog op gewezen dat verzoekende partij – eventueel met behulp van haar broer – nooit stappen ondernomen heeft om haar deel van de woning op te eisen, dit omdat mensen daar commentaar op zouden hebben, hetgeen echter een argument betreft van louter persoonlijke aard. Desbetreffend stelt de Raad nog vast dat de motivering van verwerende partij dat zij elders zelfstandig kan gaan wonen in Albanië door verzoekende partij ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd en wenst hij te benadrukken dat het al dan niet verwerven van een erfdeel in het huis een puur economisch gegeven betreft dat niet ressorteert onder de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Ten slotte stelt de Raad nog vast dat de motivering in de bestreden beslissing dat indien verzoekende partij in het kader hiervan daadwerkelijke problemen zou kennen met haar oom, zijn kinderen en/of andere dorpelingen, uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet treffen, “*volledigheidshalve*” werd opgenomen in de bestreden beslissing zodat de kritiek op desbetreffende overweging tegen een overtollig motief gericht is. Het eventueel gegrond bevinden van deze kritiek zou dan ook niet kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij heeft aldus geen belang bij het aanvoeren ervan.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT